

Kjære venner

Vi har nå vært en måneds tid i Jinka og begynt på arbeidet her nede. Etter en begivenhetsrik tur inkludert overnatting i bilen ved et gjørmehull, kom vi vel frem til Jinka og feiret nyttår her sammen med gode venner. Senere fikk vi alle magesjau og var mer eller mindre utslått i en ukes tid.

Juliana har nå begynt på skolen her, den ligger på tomta vår og er en rund hytte med stråtak, ekte Afrika-skole. De har frem til nå vært to elever, men nå reiser den andre eleven hjem og Juliana vil da bli eneste elev i Jinka. Undervisningen vil bli fulgt opp av Den norske Skolen i Addis og Helen og barna vil være i Addis 2 uker annenhver måned og av og til vil det også komme lærer hit.

Sammen med Thorleif Kiserud (kirurgen jeg avløser) besøkte vi Bannastammen utenfor byen. Arbeidet på sykehuset har åpnet opp for vennskap med denne stammen etter at innlagte pasienter fikk god kontakt med Kiserud familien. Nå er det flere av Bannastammen som har blitt kristne.

Thorleif forteller om Jesu fødsel til Bannastammen.

Vennebrev - januar 2007
Helen og Bjarte Andersen - Etiopia

Takk til alle dere som har gitt gaver til utstyr og frakt av containeren. Den har nå kommet vel frem. Den kom fra Addis på en vanlig lastebil uten kran, og i Jinka finnes ingen kranbiler. Heldigvis holder myndighetene på med veiarbeid her, slik at med velvillig assistanse fra en hjullaster fikk vi containeren ned på bakken.

Containerbilen kommer

Innholdet leses av i garasjen før containeren kan dras av bilen

*Vennebrev - januar 2007
Helen og Bjarte Andersen - Etiopia*

Først graver hjullasteren et hull i bakken, skolen kan vi skimte i bakgrunnen...

så kan lastebilen rygge ned i hullet, før

hjullasteren drar containeren av lastebilen.

Slik kan altså en container leses av en lastebil uten å bruke kran! Det er mye vi kan lære i Afrika.

Vi har fremdeles problemer med å få arbeidstillatelse. Den siste utviklingen er at Helen og barna reiste til Addis for en uke siden for å forsøke å få forlenget siden visa. Det har de klart, men kun for en måned. Siden jeg fremdeles ikke har fått arbeidstillatelse må hele familien ut av landet, vi reiser til Kenya i begynnelsen av februar, og kommer tilbake etter noen dager. Da kan vi på nytt søke om visum og vil forhåpentligvis få 3 måneders visum når vi kommer tilbake til Etiopia. Problemet nå, etter det som jeg har blitt fortalt, er at de etiopiske myndighetene ikke godtar den engelske oversettelsen av mine eksamenspapirer fordi de mangler stempel fra den etiopiske ambassaden i Stockholm. Mine papirer blir derfor sendt til Stockholm for å bli verifisert av ambassaden der før vi kan fortsette prosessen videre her. Dette er ikke vår største bekymring, vi har stor tro på at dette ordner seg tilslutt. Det som bekymrer oss mest er at fra mai vil jeg være eneste kirurg her, og med arbeidsuker på 60 til 70 timer blir det liten tid til familieliv, be om at det må komme en kirurg til hit, slik at det blir mulig å overleve!

Arbeidet på sykehuset byr på mange utfordringer, noe av det mest givende (og vanskelige) er fødselshjelpen. Her får vi hjelpe til ved vanskelige fødsler, og når det er nødvendig kan vi også gjøre keisersnitt. Før sykehuset kom for ca 15 år siden, døde det mange barselskvinner og barn her.

En annen vinkling på fødselsproblematikken er fødsels-skadene. Etter flere dager i vanskelig fødsel kan mange av kvinnene utvikle fistler mellom urinblære og skjeden som fører til at urinen renner ukontrollert. Disse kvinnene ble tidligere, og til dels fremdels, utstøtt fra samfunnet. Flere av slike pasienter har vi operert her nå med godt resultat.

Dramatikk er det også på sykehuset. I dag kom flere menn springende med en mann på en bære som blødde kraftig. Han hadde blitt stukket i brystet med kniv i Jinka by, antagelig som hevn for en mindre kriminell handling han hadde begått. Han var livløs når jeg fikk sett ham, og hadde nok blødd seg i hjel og dødd raskt etter stikket.

Ellers er det mange små og store operasjoner, slik at dagene blir lange. Den siste uken har jeg enten vært hjemme eller på sykehuset, uten tid til andre ting.

Det er mange som vil si farvel til familien Kiserud, i dag var det avskjed på sykehuset. Alle forteller hvor glad de er for å ha hatt dem her, både menneskelig og faglig. Det er helt klart et stort behov for kirurg her nede, og Thorleif har fylt denne rollen på en meget god måte.

Om noen få dager reiser vi til Awasa på misjonens årlige konferanse. Etter konferansen må vi, som nevnt, til Kenya en tur, før vi igjen er tilbake til Addis i midten av februar. Da skal vi sammen med mine

Vennebrev - januar 2007
Helen og Bjarte Andersen - Etiopia

foreldre reise på en liten ferietur nordover i Etiopia, før vi setter kursen mot Jinka igjen i begynnelsen av mars. Det betyr at vi blir borte fra Jinka en hel måned nå, det blir godt med litt fri, men vi trives i Jinka og ønsker gjerne å være her.

Vi ser hvordan kristendommen påvirker stammene her, det blir mindre drap, mindre drukkenskap, mindre barnedrap og stammene får et bedre forhold til hverandre. Fremdeles er det mange stammefolk hvor de gamle tradisjonene gjelder, mange stammer ligger i stadig konflikter med hverandre, våpen florerer i mengder ute i distriktet, og mennesker blir drept i hevnaksjoner.

Mange hilsener fra

Helen, Bjarte, Juliana og Johannes